

Militair terrein

De gemeenteraad van Arnhem stelde een bestemmingsplan vast voor een deel van de Veluwe. Behalve voor natuur en recreatie was er binnen het plan ook ruimte voor een complex met kazernes en munitieopslagplaatsen voor het Nederlandse leger. Zoals het gaat met bestemmingsplannen is het vervolgens aan de provincie om zo'n plan al dan niet goed te keuren. Gedeputeerde Staten van Gelderland konden zich in grote lijnen wel in het plan vinden. Maar bij het onderdeel militaire complexen begon de provincie toch wat te steigeren: in het bestemmingsplan kreeg het leger in één keer dertig procent meer ruimte dan ze al hadden. De provincie vroeg zich af waar dat nu precies voor nodig was. Toen bleek dat op die vraag geen duidelijk antwoord kon worden gegeven – niet door de gemeente en ook niet door het Ministerie van Defensie – ging het rode potlood door dit onderdeel van het bestemmingsplan. Afgekeurd!

Maar dat was nog niet alles. In het bestemmingsplan was ook vastgelegd dat er ter plaatse munitiedepots mochten worden gevestigd. Het gekke was daarbij dat het bestemmingsplan ook bepaalde dat rondom munitieopslagplaatsen in beginsel een veiligheidszone zou gelden, waarbinnen geen andere activiteiten zouden mogen plaatsvinden. Maar de provincie bestudeerde het plan goed en zag dat nota bene de A12 dwars door zo'n veiligheidszone heen reed. Daar ging het rode potlood weer. Afgekeurd!

Het leger gaf zich niet gewonnen en trok op naar Den Haag, naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Daar deponeerde de Staatssecretaris van Defensie zijn bezwaren tegen de besluiten van de provincie. Een echte thuiswedstrijd is het voor de staatssecretaris niet geworden. De rechter was laconiek en onverbiddelijk: nu het niet duidelijk is waarom er dertig procent meer ruimte nodig is voor militaire doeleinden kan het provinciebestuur zo'n plan gewoonweg niet goedkeuren, was het oordeel. Met andere woorden: de staatssecretaris had zelf maar duidelijk moeten maken wat de bedoeling was. Met de munitieopslag liep het niet anders. De staatssecretaris zei dat de A12 geen last zou ondervinden gezien de aard van de munitie die ter plekke zou worden bewaard. En, zo voegde hij er aan toe, voor die opslag is trouwens al lang een milieuvergunning verleend. De rechter kon dit standpunt niet serieus nemen, want stelde vast dat de inhoud van de milieuvergunning op verzoek van de staatssecretaris geheim was verklaard. Ook van een provinciaal bestuurder mag niet worden verwacht dat hij blind afgaat op het woord van een staatssecretaris, zo concludeerde de rechter. De provincie kreeg gelijk.

Phon van den Biesen

www.vandenbiesen.com